

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΜΕΎΡΚΙΝΚ

Ο ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΣ

Η ΤΑΝΕ μεσημέρι. Σ'τὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς οἱ κατάδικοι ἔκαναν τὸν τακτικὸ περίπατό τους. Ὅλοι σχεδὸν φαινότανσαν σὰν ἄρρωστοι.

Τὰ πρόσωπά τους ἦσαν χλωμά, τὰ μάτια τους σβουσμένα κ' ἡ καρδίε τους δὲν ἤξεραν πειὰ τί θὰ πῆ χαρά.

Ἐνας φύλακας ὄρθιος στὴν πόρτα τῆς αὐλῆς με σκληρὸ καὶ ἀγρυπνο βλέμμα τοὺς παρακολουθοῦσε. Περπατοῦσαν δυὸ-δυὸ, με βῆμα ἀργὸ καὶ κουβέντιαζαν με δυσκολία.

— Τὸν Λαουκάσκι τὸν φώναξε ὁ διευθυντής, εἶπε ἔξαφνα ἕνας κατάδικος ἀπ' τὸν φεγγίτη τοῦ κελλιοῦ του στοὺς ἄλλους.

— Ὁ Λαουκάσκι; ρώτησε ἕνας νεοφερμένος κατάδικος τὸν πλαϊνὸ του. Τί εἶν' αὐτός;

— Ναι, ὁ Λαουκάσκι. Τὸν καταδικάσανε σὲ θάνατο. Εἶχε σκοτώσει κάποιον καὶ τὸν βρήκαν με τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Σήμερα εἶνε ἡ μέρα πού ἡ θά ἐπικυρωθῆ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἢ θὰ τοῦ δώσουν χάρι...

— Ἡ θανατικὴ ἀπόφασις ἐπεκυρώθη, εἶπε ὁ πρῶτος κατάδικος πού μίλησε ἀπ' τὸν φεγγίτη. Τοῦ τὴν ἐδιάβασε ὁ διευθυντής στὸ γραφεῖο. Ὁ Λαουκάσκι δὲν εἶπε λέξι σὰν τὸ ἄκουσε ἀλλὰ πῆγε νὰ πέση κάτω. Μόλις βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο ἄρχισε νὰ τρίξη τὰ δόντια του καὶ τὸν ἔπιασε κάτι σὰν τρέλλα. Οἱ φύλακες τοῦ ἔβαλαν τὴν στολὴ τοῦ μελλοθανάτου διὰ τῆς βίας. Τὸν δέσανε πάνω στὸν μπάγκο του σφιχτὰ γιὰ νὰ μὴν μπορῆ νὰ κινηθῆ ὡς τὴν ὥρα τῆς ἐκτελέσεως.

Μὲ διακεκομμένες φράσεις ὁ κατάδικος τὰ διηγόταν ὅλα αὐτὰ στοὺς ἄλλους, ἀπ' τὸν φεγγίτη τοῦ κελλιοῦ του. Οἱ ἄλλοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ περπατοῦν, γιὰ τὸ κανονισμὸς τῆς φυλακῆς δὲν ἐπέτρεπε νὰ στέκωνται καθόλου τὴν ὥρα τοῦ περιπάτου.

— Ὁ Λαουκάσκι μένει στὸ νούμερο 25, εἶπε ἕνας παλιὸς κατάδικος.

Ὅλα τὰ μάτια τότε στράφηκαν πρὸς τὸν φεγγίτη τοῦ κελλιοῦ 25.

***

Στοὺς στενοὺς διαδρόμους τῆς παλιᾶς φυλακῆς μιὰ νεκρικὴ σιωπὴ βασιλευε. Μέσ' στὸ σκοτεινὸ κελλί του ὁ Λαουκάσκι δὲν μποροῦσε νὰ κουνήσῃ παρὰ τὸ κεφάλι του. Μπροστὰ σὰ μάτια του εἶχε τοὺς ἀσβεστωμένους τοίχους τοῦ κελλιοῦ του. Αὐτὸς ἦταν ὅλος ὁ ὀρίζοντάς του. Κι' αὐριο τὸ πρωῖ, μόλις ἐξημέρωνε θὰ πῆγαιναν νὰ τὸν πάρουν. Εἶχε ἀκόμα δέκα ὄχτῳ ὄρες.

... Ἦταν φθινόπωρο. Σὲ λίγο θάρχόταν ὁ χειμῶνας. Τί ὄραϊα πού εἶνε τὸν χειμῶνα στὸ χιονισμένον δάσος!

Ἐπειτα θάρχόταν ἡ ἀνοιξις! Τὸ καλοκαίρι! Ὁ Λαουκάσκι τὰ σκέφτεται ὅλ' αὐτὰ καὶ νομίζει γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ μπορέσῃ ν' ἀπολαύσῃ τὶς χαρὲς τῆς φύσεως καὶ τῆς ζωῆς. Μὰ ὁ λαιμὸς του πνίγεται. Νὰ μποροῦσε τουλάχιστον νὰ κινηθῆ! Μὰ εἶνε πολὺ σφιχτὰ δεμένος. Κατάρρα! Κατάρρα! Νὰ βγῆ, νὰ φύγῃ, νὰ σπάσῃ τὶς ἀλυσίδες, νὰ κόψῃ με τὰ δόντια του τὰ σκοινιά πού τὸν δένουν... Νὰ τί σκέφτεται...

Δὲν θέλει νὰ πεθάνῃ τώρα! Δὲν θέλει, ὄχι, δὲν θέλει. Τότε ἔπρεπε, τότε νὰ τὸν κρεμάσουν πού εἶχε σκοτώσει τὸν γέρο, ἐκείνον τὸν παλιόγερο πού εἶχε τῶνα πόδι του στὸν λάκκο. Τότε, πού τὸν ἔπιασαν με τὸ πιστόλι στὸ χέρι, μάλιστα. Ἄλλὰ τώρα; Ὑστερα ἀπὸ τρία χρόνια! Δὲν καταλάβαιναν πὼς δὲν θὰ ἐγκληματοῦσε πειὰ; Ὅτι τὴν ὥρα πού εἶχε γίνῃ πειὰ πλούσιος δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ σκοτώσῃ πάλι;... Καὶ ὁ ἡλίθιος ὁ δικηγόρος του δὲν εἶπε τίποτε γιὰ ὅλ' αὐτὰ! Μὰ καλὰ κι' ὁ ἴδιος, αὐτὸς ὁ ἴδιος, γιὰ τὸ φώναξε στὸ δικαστήριον; Βέβαια ἂν τὸ φώναζε, ἢ ἀπόφασις θὰ ἦταν διαφορετικὴ. Ἦρῆπει νὰ τὸ πῆ ἔστω καὶ τώρα στὸν διευθυντή. Νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ὁ φύ-

λακας ἀμέσως στὸν διευθυντή. Ἄ-μέ-σως!

Αὐριο τὸ πρωῖ θὰ εἶνε πολὺ ἀργά. Ὁ διευθυντής θὰ ἔχει φορέσει τὴν ἐπίσημη στολὴ γιὰ νὰ παραστῆ στὴν ἐκτέλεσι καὶ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν πλησιάσῃ.

Ἄλλως τε μήτε θὰ τὸν ἀκούγαν. Αὐριο! Ἄ! θὰ εἶνε πολὺ ἀργά αὐριο! Μὲ κανένα τρόπο ὁ διευθυντής δὲν θὰ δεχόταν ν' ἀναβληθῆ ἢ ἐκτελέσις καὶ νὰ φύγουν ἄπρακτοι οἱ ἐπίσημοι πού θὰ πῆγαιναν γιὰ τὸ θέαμα!... Ὁ δήμιος θὰ τοῦ περάσῃ τὸ σκοινὶ γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ — ἄ! τὸν ἄτιμο! Τὸν βλέπει ἀπὸ τώρα νὰ τὸν κυττᾷ με τὰ σκληρὰ μαῦρα του μάτια. Μοιάζει σὰν τὸ διάβολο! Τραβάει τὸ σκοινὶ, ἔπειτα ὅλα γυρίζουν — μὰ σταθῆτε, σταθῆτε — θέλει νὰ μιλήσῃ — ἔχει νὰ πῆ ὁ κατάδικος κάτι πολὺ σπουδαῖο...

Δὲν θάρθῃ λοιπὸν ὁ φύλακας νὰ τὸν λύσῃ ἀπόψε; Τὸ κτήνος! Δὲν καταλαβαίνει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ μένη ἔτσι δεκαοχτῳ ὄρες! Δεκαοχτῳ... Πόσες τάχα νὰ μένουν ἀκόμα; Ἄλλὰ εἶνε ἀδύνατο νὰ μείνῃ ἔτσι, οὔτε μιὰν ὥρα. — Ὁ παπᾶς δὲ θάρθῃ; Μὰ αὐτὸς ξέρει πὼς ὁ Νόμος λέει πὼς πρέπει νάρθῃ ὁ παπᾶς. Πού ναι τὸν λοιπὸν; Θὰ τὸν ζητήσῃ γιὰ τὴν εἶνε δικαίωμά του.

Πιστεύει, δὲν πιστεύει στὸ Θεὸ εἶνε δικὸς του λογαριασμός. Θέλει τὸν παπᾶ. Τὸν θέλει νὰ τοῦ σπάσῃ τὸ κεφάλι με τὸ σταμνὶ πού εἶνε στὴ γωνιά... Βέβαια με τὸ σταμνὶ! Τὸ σταμνὶ; Ἡ γλῶσσα του ἔχει στεγνώσει. Θέλει νὰ πιῇ. Διψᾷ. Γιατί δὲν τοῦ δίνουν νὰ πιῇ ἀφοῦ διψᾷ; Ἄ! ἔνοια σου ἐσένα, κύριε φύλακα. Μεθαῦριο θὰ βγῆ στὴν ἀναφορὰ νὰ παραπονεθῆ. Θὰ τοῦ τὸ πληρῶσῃ αὐτὸ τὸ παληόσκυλο!... Θὰ βάλῃ τώρα ἀμέσως τὶς φωνὲς νάρθουν νὰ τὸν λύσουν. Θὰ οὐρλιάξῃ τόσο δυνατὰ πού θὰ γκρεμίσῃ τοὺς τοίχους. Θὰ γκρεμίσῃ τοὺς τοίχους, ναι! Καὶ θὰ βγῆ ἔξω στὸν ἐλεύθερον ἀέρα, θὰ πάῃ μακρὰ, ψηλά, πολὺ ψηλά, κι' ὅταν τὸν ζητήσουν δὲν θὰ μπορέσουν πειὰ νὰ τὸν βροῦν πουθενά... Μὰ ἡ γλῶσσα του ἔ-

χει στεγνώσει. Ἡ φωνὴ του δὲν ἔχει τὴν δύναμι νὰ φτάσῃ οὔτε σὰ δικὰ του αὐτιά... Καὶ τὸ πρωῖ μόλις ἐξημέρωνε θὰ τὸν κρεμάσουν!... Τὰ δόντια του τρίξουν ἀπ' τὸ ρίγος... Στὴν καρδιά του ἐπάνω εἶνε ἕνα φεῖδι πού τὸν γλύφει. Τὰ χέρια του, τὸ στήθος του, τὰ πόδια του, ὀλόκληρο τὸ κορμὶ του τρέμουν μ' ἕναν ἐπιθανάτιο σπασμό... Ἄχ! Πὼς διψᾷ! Κ' εἶνε ἀκόμα δεκαοχτῳ ὄρες πού ἔχει νὰ περάσῃ!... Δεκαοχτῳ ὄρες;...

Ὁχι! Ὁχι! νάρθῃτε ἀμέσως τώρα! Δὲν ἐξουσιάζω ἐγὼ τὴ ζωὴ μου! Δὲν τίς θέλω λοιπὸν αὐτὲς τὶς ὄρες! Κρεμάστε με ἀμέσως τώρα. Τώρα, εἶπα, δὲν μ' ἀκούτε;...

Κι' ἔξαφνα τοῦ φάνηκε πὼς ἔπεφτε ἀπὸ μεγάλο ὕψος, κι' ὅλο ἔπεφτε μέσ' στὸ κενὸ, κι' ὅλο ἔπεφτε ὡς πού ἔπαψε πειὰ νὰ παρακολουθῆ τὴν πτώσι του.

Τὸ πρωῖ ὁ διευθυντής τῶν φυλακῶν με τὸν εἰσαγγελέα ἔφτασαν μπροστὰ στὸ κελλί 25 γιὰ νὰ διαβάσουν στὸν κατάδικον Λαουκάσκι τὴ χάρι πού «ἠυδόκησε νὰ τοῦ ἀπονεύμῃ ἢ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς». Ἄλλὰ ὅταν ἀνοῖξαν τὴν πόρτα βρήκαν τὸν Λαουκάσκι νεκρὸν, ἀναποδογυρισμένον ἀπάνω στὸν μπάγκο του. Στὸ ἀγριεμένο του πρόσωπο εἶχε ἀποτυπωθῆ ὅλη ἡ ἀγωνία πού πέρασε τὴν τρομερὴ αὐτὴ νύχτα.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΜΕΎΡΚΙΝΚ

Προσεχῶς στο «ΜΠΟΥΚΕΙΟ»
ἢ καταπληκτικὴ ἱστορία μιᾶς ἐπικῆς βασιλισσας τῶν ἑλληνικῶν θουνῶν.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ

ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ

ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΦΟΒΕΡΟΥ ΚΑΙ
ΤΡΟΜΕΡΟΥ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ

